

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 412/2021
14.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Радослава Петровића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Слободана Илића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 17/20 од 15.09.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1038/2020 од 25.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.04.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Слободана Илића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 17/20 од 15.09.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1038/2020 од 25.01.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу К 17/20 од 15.09.2020. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору.

Истом пресудом оштећени је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, а окривљени обавезан на плаћање паушала.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1038/25020 од 25.01.2021. године одбијена је као неснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Вршцу К 17/20 од 15.09.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Слободан Илић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом

да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2) ЗКП).

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је правноснажна осуђујућа пресуда заснована на незаконитом доказу и то на снимку камера видео надзора. По ставу браниоца наведени доказ је незаконит, јер власник објекта у време предметног догађаја није имао склопљен уговор о пружању услуга приватног обезбеђења односно видео надзора, а што је предвиђено чланом 32. Закона о приватном обезбеђењу, нити је полиција која је вршила увиђај пружила доказ у виду фотографија да је на објекту истакнут натпис или налепница да је објекат под видео надзором, а што је обавеза по наведеном закону. Такође, истиче и да је незаконито вршено препознавање лица, јер је полиција сведоцима показала ко је окривљени, а да исти нису видели то лице на лицу места где се догађај одиграо, а што су сами у својим исказима навели.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Исти, наводи истакнути у жалби браниоца АА - адвоката Слободана Илића, који се односе на незаконитост видео снимака надзорних камера, били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је у другом степену, између осталог, поступао по жалби браниоца овог окривљеног изјављеној против првостепене пресуде Основног суда у Вршцу К 17/20 од 15.09.2020. године. Апелациони суд у Београду као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 2, у петом ставу, другостепене пресуде Кж1 1038/2020 од 25.01.2021. године изнео јасне разлоге које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у којима указује да је суд учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и тиме што је побијану пресуду, засновао на незаконито вршеном препознавању лица, обзиром да из списка предмета произилази да током кривичног поступка није вршена доказна радња препознавања лица из члана 90. и 100. ЗКП, нити је пресуда заснована на наведеној доказној радњи.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд налази да је првостепени суд у доказном поступку извео доказе на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку пресуда може заснивати, те да стога није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју бранилац окривљеног неосновано указују у поднетом захтеву за заштиту законитости.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог његовог подношења, истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 16. ЗКП, наводећи да је суд приликом оцене доказа ценио само доказе који иду на штету окривљеном, док није узимао у обзир чињенице и доказе које погодују окривљеном. Такође, истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП навођењем да су разлози који су наведени у правноснажним пресудама противуречни доказима.

Имајући у виду да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и 3) у вези члана 16. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Слободана Илића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.